

DIE DEKSELSE DEKKERS(EN) TOCH

Een deel van het Ransdalerveld, een door landbouw en ruilverkaveling sterk geteisterd gebied. Door een gezamenlijk initiatief van het Genootschap, de Milieufederatie en Het Limburgs Landschap, zal dit gebied in de jaren negentig mogelijk opnieuw worden "ingericht". Jammer voor Dekkers maar het zal er zeker fraaier en rijker door worden (Foto: S. Duysings, R.O.V., Prov. Limburg).

Middas Dekkers is een door velen gewaardeerde stukjes-schrijvende bioloog, hij is onder andere elke zondag te horen in het programma "Vroege Vogels". Des te vreemder is het dat hij regelmatig negatieve verhalen over de natuurbescherming rondstrooit. In De Limburger van 13 januari was het weer eens raak. In een pagina-groot interview beweert hij dat het "prima" gaat met "de natuur". Als voorbeelden haalt hij aan Merel, Mus, Kraai, Zeemeeuw (een nieuwe soort voor Nederland?), Reiger en de ontwikkelingen langs wegen en spoordijken waar het "geweldig gaat omdat de natuurbescherming er niet aan zit." Wat verder in het interview spreekt hij zijn banvloek over de natuurbescherming uit. Hij hoopt "dat we in de toekomst met onze fikken van de natuur afblijven", want "in de zogenaamde natuurreservaten is de natuur voor 90% aan banden gelegd, ingeperkt, een levend lantaarnplaatje. Kitsch, dat is het!" Nu is het in feite natuurlijk niet zo belangrijk wat die ene meneer Dekkers te berde brengt, maar vermoedelijk verwoordt hij wel wat velen denken: wat maakt het uit of al die zeldzame soorten verdwijnen? Als er maar voldoende bos is in de buurt voor een wandeling op zondag en ik in de stad wat merels, mussen en "zeemeeuwen" kan zien, dan is dat toch voldoende?

Een lichtelijk barbaarse houding in mijn ogen, aan het bestaansrecht van talloze organismen die hier vanoudsher voorkomen wordt luchtigjes voorbijgegaan. Een bekrompen blik ook: alles wat we uit eigen ervaring kennen heeft onze belangstelling, de rest? ja, die heeft pech gehad. Hier steekt voor een deel vermoedelijk het idee achter dat "de natuur" zelf ook genadeloos laat verdwijnen wat zich niet kan aanpassen aan nieuwe omstandigheden. En natuurlijk is natuurbescherming een subjectief gebeuren; waarom beschermen we het ene organisme wel en het andere niet? Er zijn nauwelijks objectief vast te stellen regels voor te geven. Bescherm alles wat inheems is lijkt heel objectief, maar wat is nu precies "inheems"? De in de praktijk gebruikte en in mijn ogen enige praktisch bruikbare maatstaf is: "met wat voor soort natuur voelen wij ons verbonden, wat ervaren wij als aangenaam om in te vertoeven of als waardevol om te bestuderen?" Tot op heden heeft deze maatstaf ertoe geleid dat onze samenleving ook voor veel van de zeldzamere levensgemeenschappen en soorten geld en energie over heeft gehad. Kennelijk zijn er voldoende mensen die wat in dit Maandblad beschreven wordt waardevol vinden en het beschermen waard. Gelukkig wel, immers als we het zover laten komen dat alleen kraaien, mussen, reigers en "zeemeeuwen" nog de natuur vertegenwoordigen dan wordt het voor mijn gevoel tijd om te emigreren en de Dekkersen onder ons ongestoord verder te laten genieten. Laten we daarom met onverminderde energie doorgaan om de Dekkersen te laten zien hoeveel fraais en interessants er te beleven valt aan al die gebieden en al die soorten die het niet zo goed kunnen bolwerken in onze vervuilde, lawaaiige en te dicht bevolkte samenleving.